

25 Νοεμβρίου, 1992

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΛΙΩΤΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 568/90).

-
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές Εκθέσεις — Η καθυστέρηση στη σύνταξη και υποβολή της έκθεσης δεν συνιστά ουσιώδη παρατυπία.
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Διακριτική ευχέρεια της Ε.Δ.Υ. στην διερεύνηση γεγονότων — Η Δημοκρατία και Άλλοι v. Ανδρέα Γιαλλουρίδη και Άλλων και η κριθείσα περίπτωση. 5
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Πειθαρχική ποινή — Οι ενδοτιμηματικοί φάκελοι των υποψηφίων δεν τίθενται ενώπιον της Ε.Δ.Υ. — Μία ποινή προφορικής επίπληξης στην κριθείσα περίπτωση που συνακόλουθα δεν περιήλθε στη γνώση της Ε.Δ.Υ. 10
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Συνεντεύξεις — Φύση και βαρύτητα — Νομολογιακοί κανόνες — Διευθυντικές θέσεις. 15
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Αξία — Οι πρόσφατες εμπιστευτικές εκθέσεις και το σύνολο της σταδιοδρομίας των υποψηφίων — Η πείρα ως στοιχείο της αξίας. 20
- Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Αρχαιότητα — Μηδαμινή και αμελητέα η αρχαιότητα υποψηφίου υπό τις περιστάσεις της κριθείσας υπόθεσης. 25

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Διορισμοί/Προαγωγές — Έκδηλη Υπεροχή

5 Ο αιτητής προσέβαλε την προαγωγή του ενδιαφερόμενου μέρους στη θέση Διευθυντή, Ιατρικές Υπηρεσίες και Υπηρεσίες Δημόσιας Υγείας, θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής, επικαλούμενος σειρά τυπικών λόγων ακυρώσεώς της.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

10

1. Η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας διενήργησε ενδελεχή έρευνα πάνω στο θέμα των εμπιστευτικών εκθέσεων. Η αξιολόγηση και εκτίμηση των στοιχείων που συνέλεξε εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Με βάση τα στοιχεία αυτά τα προσβαλλόμενα ευρήματα και συμπεράσματα της Επιτροπής ήταν εύλογα εφικτά σ' αυτήν.

15

20

2. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Έκθεση για το 1987 υποβλήθηκε στην Επιτροπή καθυστερημένα. Η παράγραφος (3) των Κανονιστικών Διατάξεων για Εμπιστευτικές Εκθέσεις περί Δημοσίων Υπαλλήλων (Βλ: Εγκύκλιον αρ. 491 ημερομηνίας 26/3/1979) προνοεί ότι οι ετήσιες εκθέσεις υποβάλλονται στην Επιτροπή μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 1ης Μαρτίου κάθε έτους και αναφέρονται στο προηγούμενο ημερολογιακό έτος. Η διάταξη αυτή έχει παραβιαστεί. Όπως δε προκύπτει από το περιεχόμενο των φακέλων τόσο του αιτητή όσο και του ενδιαφερόμενου μέρους, η καθυστερημένη σύνταξη και υποβολή των εμπιστευτικών τους εκθέσεων ήταν συνηθισμένο φαινόμενο (Βλ. την απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου στην υπόθεση **Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας**).

25

30

35

Κι αν ακόμα δεν λαμβάνετο υπόψη η έκθεση του ενδιαφερόμενου μέρους για το 1987, αυτό δεν θα επηρέαζε τη γενική εικόνα των υποψηφίων. Η καθυστέρηση στην σύνταξη και υποβολή της έκθεσης δεν συνιστά ουσιώδη παρατυπία.

40

3. Η Επιτροπή, ως αποτέλεσμα της περαιτέρω έρευνας που διεξήγαγε μετά την απόφασή της να ζητήσει τη συμβουλή του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, είχε ικανοποιηθεί ως προς το χρόνο σύνταξης της επίδικης εμπιστευτικής έκθεσης για το 1987 και θεώρησε ότι δεν συνέτρεχε πλέον λόγος να υποβληθεί το θέμα στο Γενικό Εισαγγελέα. Εφόσον το θέμα αφορούσε τη διερεύνηση

πραγματικού γεγονότος και ενέπιπτε, ως εκ τούτου, στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, ορθά η Επιτροπή, αναθεωρώντας την προηγούμενη απόφασή της που ήταν, εν πάση περιπτώσει, προκαταρκτική, δεν προχώρησε στην υποβολή του θέματος στο Γενικό Εισαγγελέα για γνωμάτευση. Σχετική είναι και η απόφαση της Ολομέλειας, ημερομηνίας 13/12/1990, στην υπόθεση **Δημοκρατία και Άλλοι ν. Ανδρέα Γιαλλουρίδη και Άλλων** (Α.Ε. αρ. 868 και 869) στην οποία θεωρήθηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής να καλέσει σε προφορικές συνεντεύξεις τους υποψηφίους, αντί να διεξαγάγει γραπτές εξετάσεις, όπως ήταν η αρχική της απόφαση, ήταν νόμιμη.

4. Οι ενδοτηματικοί φακέλοι των υποψηφίων δεν τίθενται ενώπιον της Επιτροπής. Όπως δε λέχθηκε στην υπόθεση **Ανδρέας Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (προσφυγές αρ. 992/90 και 1046/90 - 22/10/1992), η Επιτροπή έχει υποχρέωση, σύμφωνα με το Άρθρο 44(3) του Νόμου, να λάβει υπόψη της ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων, οποιαδήποτε δε άλλα στοιχεία που τηρούνται στο Τμήμα για ενδοτηματικούς σκοπούς δεν αφορούν την Επιτροπή και ασφαλώς δεν μπορούν να επηρεάσουν την κρίση της αντίθετα με το περιεχόμενο των προσωπικών φακέλων και των φακέλων των ετήσιων υπηρεσιακών εκθέσεων.

Η ποινή της προφορικής επίπληξης, κατ' αντίθεση με εκείνη της αυστηράς επίπληξης, σημειούται απλώς στον ενδοτηματικό φάκελο του υπαλλήλου χωρίς να διαβιβάζεται στην Επιτροπή. Σχετικό επί του προκειμένου είναι το Άρθρο 79(2) και (3) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967. Εξ' άλλου, σύμφωνα με το Άρθρο 44(1)(δ) του ίδιου Νόμου, δημόσιος υπάλληλος μπορεί να προαχθεί αν δεν τιμωρήθηκε κατά τη διάρκεια της προηγούμενης διετίας για πειθαρχικό αδίκημα σοβαρής φύσης. Η παρούσα περίπτωση δεν αφορά αδίκημα σοβαρής φύσης, η δε τιμωρία του ενδιαφερόμενου μέρους δεν έλαβε χώρα εντός της προηγούμενης διετίας αλλά το 1978, σε απομακρυσμένο δηλαδή χρόνο.

Η Επιτροπή δεν οδηγήθηκε σε οποιαδήποτε πλάνη από το γεγονός ότι δεν τέθηκε ενώπιόν της η πειθαρχική ποινή του ενδιαφερόμενου μέρους.

5. Οι συνεντεύξεις αποτελούν, σύμφωνα με τη νομολογία μας, μέσον προσδιορισμού κυρίως της αξίας και μερικώς των προσόντων των υποψηφίων. Όμως, δεν πρέπει να προσδίδεται σ' αυτές υπέρμετρη βαρύτητα σε καμιά περίπτωση. Όπως προκύπτει από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Republic v. Panayiotides** (1987) 3 C.L.R. 1081, η βαρύτητα που προσδίδεται μπορεί να χαρακτηριστεί ως υπέρμετρη στις περιπτώσεις που οδηγεί σε λανθασμένη άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής. (Βλ. την απόφαση επίσης της Ολομέλειας στην υπόθεση **Ιούλιος Λαμπής ν. Δημοκρατίας** (Α.Ε. αρ. 973).

Η προκείμενη περίπτωση αφορά πλήρωση διευθυντικής θέσης και επομένως η Επιτροπή μπορούσε νόμιμα να δώσει αυξημένη, όπως η ίδια ρητά δήλωσε, βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις. Η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσο η Επιτροπή έδωσε υπέρμετρη αντί αυξημένη μόνο βαρύτητα στις συνεντεύξεις, πρέπει να απαντηθεί λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης, στο σύνολό τους.

6. Αξία: Αν και περισσότερη βαρύτητα μπορεί να δοθεί στις πιο πρόσφατες εμπιστευτικές εκθέσεις, ολόκληρη η σταδιοδρομία των υποψηφίων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη.

Η πείρα, σύμφωνα με τη νομολογία μας, εμπίπτει στην αξία των υποψηφίων. Βλ: **Anna Piperi and Others v. Republic**.

Και οι δύο υποψήφιοι εν προκειμένω έχουν τα ίδια ή παρόμοια προσόντα.

Η κατά ένα μήνα αρχαιότητα του αιτητή στην (όχι αμέσως) προηγούμενη θέση, επειδή είναι ελάχιστης διάρκειας και χρονικά πολύ απομακρυσμένη και λαμβανομένου υπόψη ότι η επίδικη θέση είναι διευθυντική θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής, είναι μηδαμινή και αμελητέα.

Λαμβανομένων υπόψη όλων των πιο πάνω, ο ισχυρισμός του αιτητή ότι η Επιτροπή απέδωσε στις συνεντεύξεις υπέρμετρη βαρύτητα δεν ευσταθεί. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε δεόντως όλα τα ουσιώδη στοιχεία πριν καταλήξει στην προσβαλλόμενη απόφασή της. Όσο για την ισχυριζόμενη υπεροχή του αιτητή, δεν αποδεικνύεται

από τα στοιχεία ενώπιον της Επιτροπής. Εξ άλλου ο αιτητής πρέπει να αποδείξει έκδηλη και όχι απλή υπεροχή έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους. Βλ.: *Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (Α.Ε. 789).

5

7. Στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή δεν έχει υπερβεί τα όρια της διακριτικής της εξουσίας, η οποία στην περίπτωση πλήρωσης διευθυντικών θέσεων, όπως η παρούσα, είναι ευρύτατη. Η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν, ως εκ τούτου, εύλογα επιτρεπτή στην Επιτροπή και το Δικαστήριο δεν 10
μπορεί να επέμβει και να υποκαταστήσει τη δική του κρίση.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες Υποθέσεις:

15

Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1121·

Δημοκρατία και Άλλοι ν. Γιαλλουρίδη κ.ά. (1990) 3 Α.Α.Δ. 4316·

20

Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3930·

Republic v. Panayiotides (1987) 3 C.L.R. 1081·

Λαμπής ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 708·

25

Republic v. Haris (1985) 3 C.L.R. 106·

Republic and Others v. Roussos (1987) 3 C.L.R. 1217·

30

Piperi and Others v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1306·

Georghiou and Others v. Republic (1988) 3(A) C.L.R. 678·

Δημοκρατία ν. Πανταζή (1991) 3 Α.Α.Δ. 47·

35

Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3(Γ) Α.Α.Δ. 1318.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 22/6/1990, με την οποία προάχθηκε στη θέση Διευθυντή, Ιατρικές Υπηρεσίες και Υπηρεσίες Δημόσιας Υγείας, το Ενδιαφερόμενο Μέρος αντί του αιτητή.

40

45

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον αιτητή.

Π. Χατζηδημητρίου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α',
για τους καθ' ων η αίτηση.

5

Α. Κωνσταντίνου, για το ενδιαφερόμενο μέρος.

Cur. adv. vult.

- 10 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.
Ο Αιτητής Κώστας Μαλιώτης προσβάλλει την απόφαση
της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας (η Επιτροπή), που
δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας
με ημερομηνία 22/6/1990, με την οποία προάχθηκε στη
15 θέση Διευθυντή, Ιατρικές Υπηρεσίες και Υπηρεσίες
Δημόσιας Υγείας, το Ενδιαφερόμενο Μέρος Γεώργιος
Μαλιώτης, αντί του Αιτητή.

- Η επίδικη θέση είναι θέση πρώτου διορισμού και
20 προαγωγής. Η πλήρωσή της από την Επιτροπή ζητήθηκε με
επιστολή του Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Υγείας,
ημερομηνίας 8/6/1989. Η θέση δημοσιεύτηκε στην Επίσημη
Εφημερίδα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 23/6/1989, και
σ' ανταπόκριση υποβλήθηκαν έγκαιρα 5 αιτήσεις,
25 περιλαμβανομένων εκείνων του Αιτητή και του
Ενδιαφερόμενου Μέρους.

- Του θέματος της πλήρωσης της επίδικης θέσης που
είναι θέση Διευθυντή Τμήματος, δεν επιλήφθηκε
30 Τμηματική Επιτροπή κατ' εφαρμογή της εξαίρεσης που
προνοεί η διάταξη αρ. (1) των Κανονιστικών Διατάξεων
που διέπουν τη σύσταση, τις αρμοδιότητες και τη μέθοδο
ενεργείας Τμηματικών Επιτροπών σύμφωνα με το άρθρο
36 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, οι
35 οποίες εγκρίθηκαν από το Υπουργικό Συμβούλιο. Σχετική
είναι η Εγκύκλιος αρ. 490 ημερομηνίας 20/3/1979 όπως
τροποποιήθηκε με την απόφαση του Υπουργικού
Συμβουλίου αρ. 23.067, ημερομηνίας 21/4/1983
(Εγκύκλιος αρ. 670, ημερομηνίας 13/5/1983).

40

Όταν η Επιτροπή επιλήφθηκε του θέματος της
πλήρωσης της επίδικης θέσης στην συνεδρία της

ημερομηνίας 19/10/89, έκρινε ότι απαιτείται η συλλογή περαιτέρω στοιχείων σ' ότι αφορά τα μεταπτυχιακά διπλώματα ή τίτλους ή ισότιμα προσόντα στη Δημόσια Υγεία ή Διοίκηση Υπηρεσιών Υγείας ή/και Νοσοκομείων, που εκδίδονται από Αγγλικά και 5
Αμερικανικά πανεπιστήμια, για ν' αποφασίσει ποιοί από τους υποψήφιους κατείχαν τα απαιτούμενα προσόντα από το Σχέδιο Υπηρεσίας της θέσης.

Ανάμεσα στα προσόντα αυτά, τόσον στην περίπτωση 10
πρώτου διορισμού όσον και στην περίπτωση προαγωγής, περιλαμβάνεται και "μεταπτυχιακό δίπλωμα ή τίτλος ή ισότιμο προσόν στη Δημόσια Υγεία ή Διοίκηση Υπηρεσιών Υγείας ή/και Νοσοκομείων".

Στις 8/1/1990 η Επιτροπή αποφάσισε ότι 4 από τους 5 15
υποψήφιους, περιλαμβανομένων του Αιτητή και του Ενδιαφερόμενου Μέρους κατείχαν τα απαιτούμενα προσόντα. Αναφορικά με το Ενδιαφερόμενο Μέρος η Επιτροπή έλαβε επί του προκειμένου υπόψη τη βεβαίωση 20
του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης, σύμφωνα με την οποία αυτός "attended the postgraduate course for registered medical practitioners held by the University of Glasgow and he was awarded the Diploma in Public Health".

Στη συνέχεια η Επιτροπή ασχολήθηκε με παραστάσεις 25
που υπέβαλαν το Ενδιαφερόμενο Μέρος και ο Αιτητής, με επιστολές τους ημερομηνίας 3/7/1989 και 12/7/1989 αντίστοιχα, αναφορικά με τις εμπιστευτικές τους εκθέσεις για τα έτη 1987 και 1988, που συντάχθηκαν από τον 30
πρώην Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Υγείας κ. Χατζηπαναγιώτου και αποφάσισε - (α) να ζητήσει από τον κ. Χατζηπαναγιώτου να σχολιάσει τους ισχυρισμούς των πιο πάνω υποψηφίων και ειδικότερα ν' απαντήσει σε τρία συγκεκριμένα ερωτήματα που είχαν θέσει και (β) μετά τη 35
λήψη της απάντησης από τον κ. Χατζηπαναγιώτου, να ζητήσει συμβουλή από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας: "κατά πόσον υπό τις περιστάσεις η Έκθεση του Γεώργιου Μαλλιώτη για το 1987, που ο τέως Διευθυντής του Τμήματος άφησε σε γονεο στο Γραφείο 40
του και σύμφωνα με την οποία ο υπάλληλος αξιολογήθηκε ως "Εξαιρετος" (12-0-0), θα πρέπει να θεωρηθεί ως νόμιμη, έχοντας υπόψη ότι στα τέσσερα προηγούμενα

χρόνια αυτός ήταν επίσης "Εξαιρέτος", με αναλυτική βαθμολογία 9-3-0 το 1983, 8-4-0 το 1984, 10-2-0 το 1985 και 9-3-0 το 1986. Από το Γενικό Εισαγγελέα να ζητηθεί επίσης συμβουλή κατά πόσον ο κ. Χατζηπαναγιώτου, 5 προτού ετοιμάσει τις Εκθέσεις των Γεώργιου Μαλλιώτη και Κώστα Μαλλιώτη για το 1988, θα έπρεπε να είχε ζητήσει και τις απόψεις του τέως Διευθυντή κ. Μαρκίδη, έστω και αν αυτός είχε αφυπηρητήσει."

10 Με επιστολή του προς την Επιτροπή, ημερομηνίας 15/3/90, ο κ. Χατζηπαναγιώτου εξέθεσε τις δικές του απόψεις σχετικά με το θέμα. Στη συνεδρία της ημερομηνίας 27/3/90 η Επιτροπή, στα πλαίσια της έρευνάς της πάνω στις εν λόγω παραστάσεις των δύο 15 υποψηφίων, αποφάσισε να ζητήσει και τις απόψεις του τέως Διευθυντή του Τμήματος κ. Ανδρέα Μαρκίδη που αφυπηρέτησε την 1/9/1988, και ο οποίος διαβίβασε στην Επιτροπή τη δική του εκδοχή και απόψεις, με επιστολή του ημερομηνίας 19/4/1990. Οι απόψεις του διέφεραν 20 εκείνων του κ. Χατζηπαναγιώτου.

Κατά τη συνεδρία της ημερομηνίας 22/5/1990 η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη τις πιο πάνω επιστολές και όλα τα ενώπιόν της στοιχεία, έκρινε ότι- 25

"(α) οι Εμπιστευτικές Εκθέσεις για το 1987 που βρέθηκαν στο ρόνεο του Γραφείου της Διεύθυνσης του Τμήματος Ιατρικών Υπηρεσιών και Υπηρεσιών Δημόσιας Υγείας ετοιμάστηκαν έγκαιρα, δηλαδή πριν 30 από την αφυπηρέτηση του πρώην Διευθυντή του Τμήματος κ. Ανδρέα Μαρκίδη από 1.9.88, και ότι δε δημιουργείται τώρα οποιοδήποτε πρόβλημα από την υπόνοια μόνον του πρώην Γενικού Διευθυντή, Υπουργείο Υγείας, για την πιθανότητα μη έγκαιρης 35 ετοιμασίας των εν λόγω Εκθέσεων,

(β) όσον αφορά το κατά πόσο συνενοήθηκε ή όχι ο πρώην Γενικός Διευθυντής, Υπουργείο Υγείας, κ. Χατζηπαναγιώτου με τον πρώην Διευθυντή Ιατρικών Υπηρεσιών και Υπηρεσιών Δημόσιας Υγείας κ. Ανδρέα Μαρκίδη, πριν από την αφυπηρέτησή του από 1.9.88, η 40 Επιτροπή, έχοντας υπόψη ότι σύμφωνα με τη σχετική Κανονιστική Διάταξη 5, που διέπει την ετοιμασία και

υποβολή Εμπιστευτικών Εκθέσεων για δημόσιους υπαλλήλους, 'Εάν ο υπάλληλος υπηρέτησε υπό τον Αξιολογούντα Λειτουργόν διά περίοδον βραχυτέραν των έξι μηνών, ο Αξιολογών Λειτουργός δέον όπως μεριμνήσει, ώστε τα ρηθέντα Μέρη του σχετικού τύπου συμπληρωθούν εν συνεννόησει μετά του Λειτουργού, ή των Λειτουργών υπό τους οποίους ο αξιολογούμενος υπάλληλος υπηρέτησε κατά το υπόλοιπον της περιόδου του έτους εις το οποίον αναφέρεται η έκθεσις, το γεγονός δε τούτο δέον να αναφέρεται εις την εν τη εκθέσει περιεχομένην πιστοποίησιν' και αφού σημείωσε ότι-

(i) τέτοια συνεννόηση δεν αναφέρεται στις Εκθέσεις των Γεώργιου Μαλλιώτη και Κώστα Μαλλιώτη για το έτος 1988, στις οποίες ενέργησε ως Αξιολογών και Προσυπογράφων Λειτουργός ο κ. Χατζηπαναγιώτου, και ούτε υπάρχει οποιοδήποτε άλλο γραπτό στοιχείο στο οποίο να φαίνεται ότι ο κ. Χατζηπαναγιώτου ζήτησε τις απόψεις του κ. Μαρκίδη, και

(ii) από την άλλη υπάρχει η γραπτή δήλωση του κ. Μαρκίδη με ημερομηνία 19.4.90 ότι δε ζητήθηκαν οι απόψεις του από τον κ. Χατζηπαναγιώτου όσον αφορά τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις των Γεώργιου Μαλλιώτη και Κώστα Μαλλιώτη για το έτος 1988.

έκρινε ότι υπό τις περιστάσεις δεν είναι δυνατό να καταλήξει σε θετικό συμπέρασμα ότι υπήρξε η δέουσα συνεννόηση και επομένως οι Εμπιστευτικές Εκθέσεις των Γεώργιου Μαλλιώτη και Κώστα Μαλλιώτη για το έτος 1988 δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για σκοπούς αξιολόγησής τους.

Περαιτέρω η Επιτροπή, αφού έλαβε υπόψη τα ενώπιόν της ουσιώδη στοιχεία, αποφάσισε να καλέσει σε συνεντεύξεις τους τέσσερις αιτητές που κατέχουν τα προσόντα σε ημερομηνία που θα οριστεί αργότερα. Στη συνεδρίαση να κληθεί να παραστεί και ο Γενικός Διευθυντής, Υπουργείου Υγείας."

Στη συνεδρία της με ημερομηνία 12/6/1990, η Επιτροπή

- δέχτηκε τους υποψήφιους σε συνεντεύξεις στην παρουσία του Γενικού Διευθυντή ο οποίος αξιολόγησε την απόδοση του Αιτητή ως "Καλή" και εκείνη του Ενδιαφερόμενου Μέρους ως "Πάρα Πολύ Καλή". Καταλήγοντας ο Γενικός
- 5 Διευθυντής ανέφερε ότι, υπό τις περιστάσεις, κρίνει ως τον πιο κατάλληλο υποψήφιο για να καταλάβει τη θέση το Ενδιαφερόμενο Μέρος.

- Μετά την αποχώρηση του Γενικού Διευθυντή, η
- 10 Επιτροπή αξιολόγησε και η ίδια την απόδοση των υποψηφίων στις ενώπιόν της συνεντεύξεις, υπό το φώς και των σχετικών κρίσεων του Γενικού Διευθυντή. Η Επιτροπή έκρινε τον Αιτητή ως "Σχεδόν Πολύ Καλό" και το Ενδιαφερόμενο Μέρος ως "Πάρα Πολύ Καλό". Στη
- 15 συνέχεια η Επιτροπή ασχολήθηκε με τις Εμπιστευτικές Εκθέσεις των υποψηφίων και αποφάσισε να αγνοηθούν οι τροποποιήσεις που έγιναν από Προσυπογράφοντες Λειτουργούς σε μερικές από τις εμπιστευτικές εκθέσεις 3
- 20 υποψηφίων χωρίς να τηρηθούν οι πρόνοιες της παραγράφου 9 των σχετικών Κανονιστικών Διατάξεων, και να ληφθούν υπόψη οι αξιολογήσεις των Αξιολογούντων Λειτουργών μόνο. Ανάμεσα στις εκθέσεις που επηρεάστηκαν από την ως άνω απόφαση ήταν εκείνες του Ενδιαφερόμενου Μέρους για τα έτη 1981 και 1982,
- 25 και εκείνη του Αιτητή για το έτος 1983.

- Ακολούθως η Επιτροπή ασχολήθηκε με τη γενική αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων. Εξέτασε επί
- 30 του προκειμένου τα ουσιώδη στοιχεία από το Φάκελο Πλήρωσης της θέσης και όλα τα άλλα έγγραφα ενώπιόν της. Όλοι οι υποψήφιοι ήταν δημόσιοι υπάλληλοι. Έλαβε υπόψη της, εκτός όλων των άλλων ουσιωδών στοιχείων, το σύνολο των εμπιστευτικών εκθέσεων των υποψηφίων και ενδεικτικά αναφέρθηκε στις πιο πρόσφατες εκθέσεις
- 35 τους των ετών 1984 έως 1988 υπό το φώς της απόφασής της, ημερομηνίας 22/5/1990, αναφορικά με τις εκθέσεις του Αιτητή και του Ενδιαφερόμενου Μέρους για το έτος 1988, στην οποία έχω ήδη αναφερθεί. Με βάση το σύνολο των καθιερωμένων κριτηρίων, έκρινε ότι το
- 40 Ενδιαφερόμενο Μέρος υπερέχει των άλλων υποψηφίων και αποφάσισε να τον προαγάγει σαν τον πιο κατάλληλο στην επίδικη θέση από 1/7/1990. Ακολούθησε η δημοσίευση της προαγωγής στην Επίσημη Εφημερίδα της

Δημοκρατίας, ημερομηνίας 22/6/1990, και η καταχώρηση της παρούσας προσφυγής η οποία βασίζεται στα πιο κάτω νομικά σημεία:

1. Η απόφαση πάσχει γιατί δεν πραγματοποιήθηκε η αρχή της επιλογής του καλύτερου από τους διαθέσιμους υποψηφίους. 5
2. Η απόφαση λήφθηκε χωρίς την δέουσα έρευνα και/ή κατά διαδικασία που προηγήθηκε ή με προπαρασκευαστικές πράξεις που πάσχουν. 10
3. Η απόφαση πάσχει λόγω πλάνης περί τα πράγματα και τον Νόμο. 15
4. Η απόφαση παρεγνώρισε την πείρα, την εξαιρετη προσφορά του αιτητή και το μεταπτυχιακό του. 15
5. Η απόφαση είναι αναιτιολόγητη και/ή στερείται της δέουσας αιτιολογίας. 20
6. Η απόφαση γενικά λήφθηκε κατά παράβαση του Συντάγματος, Νόμου και/ή με κατάχρηση ή υπέρβαση εξουσιών." 25

Το επίδικο θέμα που ενδείκνυται να αποφασισθεί σε πρώτο στάδιο αφορά τη νομιμότητα των προπαρασκευαστικών αποφάσεων της Επιτροπής (α) να αγνοήσει τις εμπιστευτικές εκθέσεις του Ενδιαφερόμενου Μέρους και του Αιτητή για το έτος 1988, και (β) να αποδεχθεί και να λάβει υπόψη της την εμπιστευτική έκθεση του Ενδιαφερόμενου Μέρους για τα έτη 1986 και 1987. 30

Η προσβαλλόμενη προπαρασκευαστική απόφαση της Επιτροπής για τις εκθέσεις του έτους 1988 ήταν αποτέλεσμα παραστάσεων προς την Επιτροπή τόσο από τον Αιτητή όσο και από το Ενδιαφερόμενο Μέρος εναντίον της εγκυρότητας τους. Με τις εν λόγω εκθέσεις που συντάχθηκαν από το ίδιο πρόσωπο, τον τότε Γενικό Διευθυντή του Υπουργείου Υγείας κ. Χατζηπαναγιώτου που ενήργησε ως Αξιολογών Λειτουργός και ταυτόχρονα ως Προσυπογράφων Λειτουργός, ο μεν Αιτητής 35 40

αξιολογήθηκε ως "Καλός", το δε Ενδιαφερόμενο Μέρος ως "Λίαν Καλός". Ήταν, δηλαδή, δυσμενέστερες σε σύγκριση με τις εκθέσεις των ιδίων υποψηφίων για τα προηγούμενα έτη.

5

Όσον αφορά την έκθεση του ίδιου του Αιτητή, η απόφαση αποκλεισμού της δεν μπορεί να προσβληθεί εφόσον η Επιτροπή ενήργησε κατόπιν δικής του προτροπής και αποδέχτηκε δικό του αίτημα. Όσον αφορά
10 δε την έκθεση του Ενδιαφερόμενου Μέρους, είμαι ικανοποιημένος, από τα ενώπιόν μου στοιχεία, ότι η Επιτροπή διεξήγαγε επαρκή έρευνα επί του προκειμένου και ότι η απόφασή της να την αγνοήσει για το λόγο ότι δεν μπορούσε να καταλήξει σε θετικό συμπέρασμα ότι ο κ.
15 Χατζηπαναγιώτου είχε συμπληρώσει την εν λόγω έκθεση κατόπιν συνεννόησής του με το Διευθυντή Ιατρικών Υπηρεσιών και Υπηρεσιών Δημόσιας Υγείας κ. Ανδρέα Μαρκίδη, ο οποίος αφυπηρέτησε την 1/9/1988 και κάτω από τον οποίο είχε υπηρετήσει το Ενδιαφερόμενο Μέρος
20 στη διάρκεια των πρώτων οκτώ μηνών του 1988, όπως όφειλε να είχε γίνει σύμφωνα με την Κανονιστική Διάταξη 5 που διέπει την ετοιμασία και υποβολή εμπιστευτικών εκθέσεων για δημόσιους υπαλλήλους, ήταν εύλογα εφικτή στην Επιτροπή, υπό το φώς των στοιχείων που είχαν
25 προκύψει από την έρευνα που διεξήγαγε. Η Επιτροπή δίνει επί του προκειμένου επαρκή αιτιολογία στο κείμενο της απόφασής της ημερομηνίας 22/5/90, το οποίο έχω ήδη παραθέσει αυτούσιο.

30 Όσον αφορά την Εμπιστευτική Έκθεση του Ενδιαφερόμενου Μέρους για το έτος 1986, ο ισχυρισμός του Αιτητή είναι ότι η έκθεση αυτή συντάχθηκε από τον αφυπηρέτησαντα Διευθυντή κ. Μαρκίδη μετά την αφυπηρέτησή του. Ο ισχυρισμός αυτός είναι ολότελα
35 αβάσιμος. Η έκθεση υπογράφηκε από τον κ. Μαρκίδη στις 31/12/1986 και όχι το 1988.

40 Όσον αφορά την Εμπιστευτική Έκθεση του Ενδιαφερόμενου Μέρους για το έτος 1987 η αποδοχή της οποίας, κατά την εισήγηση του Αιτητή, είναι προϊόν πλάνης και ανεπαρκούς έρευνας της Επιτροπής και θα έπρεπε να είχε αγνοηθεί, δημιουργήθηκε από υπόνοια του

τότε Γενικού Διευθυντή του Υπουργείου Υγείας, κ. Χατζηπαναγιώτου, ότι η έκθεση αυτή συντάχθηκε από τον τότε Διευθυντή του Τμήματος κ. Ανδρέα Μαρκίδη, μετά την αφυπηρέτησή του. Η υπόνοια αυτή οδήγησε τον κ. Χατζηπαναγιώτου στην απόφαση να μην υποβάλει την έκθεση στην Επιτροπή. Στην ίδια την έκθεση αναφέρεται ως ημερομηνία σύνταξής της η 31η Αυγούστου 1988, υποβλήθηκε δε στην ΕΔΥ στις 27/4/1990. Το θέμα είχε εγερθεί από το Ενδιαφερόμενο Μέρος, με επιστολή του προς την Επιτροπή ημερομηνίας 3/7/1989, με την οποία εξηγούσε το πως και πού είχε βρεθεί η εμπιστευτική του έκθεση και γιατί δεν είχε υποβληθεί έγκαιρα στο Υπουργείο, επεσύνναψε δε και φωτοτυπία της έκθεσης αυτής μαζί με άλλα έγγραφα. Η Επιτροπή αποφάσισε να θέσει το θέμα ενώπιον του κ. Χατζηπαναγιώτου. Με επιστολή του προς την Επιτροπή, ημερομηνίας 15/3/90, ο κ. Χατζηπαναγιώτου εξηγούσε ότι δεν είχε υποβάλει την έκθεση αυτή στην Επιτροπή για το λόγο ότι είχε υποβληθεί στο Υπουργείο Υγείας από το ίδιο το Ενδιαφερόμενο Μέρος πολύ καθυστερημένα και ότι υπήρχαν βάσιμες υποψίες ότι ετοιμάστηκε από τον κ. Μαρκίδη μετά την αφυπηρέτησή του. Η Επιτροπή αποφάσισε να ζητήσει και τις εξηγήσεις του κ. Μαρκίδη επί του θέματος, ο οποίος με επιστολή του ημερομηνίας 19/4/1990, ανέφερε ότι είχε ετοιμάσει και υπογράψει όλες τις εμπιστευτικές εκθέσεις πριν την αφυπηρέτησή του.

Με βάση τα ενώπιόν της στοιχεία η Επιτροπή αποφάσισε στις 22/5/1990 να αποδεχτεί ως έγκυρη την εν λόγω έκθεση. Έχω ήδη παραθέσει ολόκληρο το κείμενο της απόφασης αυτής στην οποία αναφέρεται ότι η επίδικη έκθεση, όπως και άλλες εκθέσεις για το 1987 που βρέθηκαν στο ρόνεο του γραφείου του κ. Μαρκίδη, ετοιμάστηκαν πριν την αφυπηρέτησή του και ότι η υπόνοια του κ. Χατζηπαναγιώτου δεν επηρεάζει το γεγονός της έγκαιρης ετοιμασίας της.

Δεν έχω καμιά αμφιβολία ότι η Επιτροπή διενήργησε ενδελεχή έρευνα πάνω στο θέμα που ηγήθηκε. Η αξιολόγηση και εκτίμηση των στοιχείων που συνέλεξε εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Με βάση τα στοιχεία αυτά τα προσβαλλόμενα ευρήματα και συμπεράσματα της Επιτροπής ήταν εύλογα

εφικτά σ' αυτήν. Αρνούμαι υπό τις περιστάσεις να επέμβω.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Έκθεση για το 1987
 5 υποβλήθηκε στην Επιτροπή καθυστερημένα. Η
 παράγραφος (3) των Κανονιστικών Διατάξεων για
 Εμπιστευτικές Εκθέσεις περί Δημοσίων Υπαλλήλων (Βλ:
 Εγκύκλιον αρ.491 ημερομηνίας 26/3/1979) προνοεί ότι οι
 10 ετήσιες εκθέσεις υποβάλλονται στην Επιτροπή μεταξύ 1ης
 Ιανουαρίου και 1ης Μαρτίου κάθε έτους και αναφέρονται
 στο προηγούμενο ημερολογιακό έτος. Η διάταξη αυτή έχει
 παραβιαστεί. Όπως δε προκύπτει από το περιεχόμενο των
 φακέλων τόσο του Αιτητή όσο και του Ενδιαφερόμενου
 15 Μέρους, η καθυστερημένη σύνταξη και υποβολή των
 εμπιστευτικών τους εκθέσεων ήταν συνηθισμένο
 φαινόμενο. Στην απόφαση της Ολομέλειας του
 Δικαστηρίου στην υπόθεση *Χατζηδάς ν. Δημοκρατίας*
 (Α.Ε. αρ.606, ημερομηνίας 19/5/1989), αναφέρονται τα
 ακόλουθα:

20

"Ανεξάρτητα από την εγκυρότητα της εισήγησης ότι
 δεν τηρήθηκαν οι σχετικές χρονικές προθεσμίες, πρέπει
 να τονιστεί ότι οι προθεσμίες που τάσσονται από
 25 διοικητικούς νόμους ή κανονισμούς θεωρούνται κατά
 κανόνα ενδεικτικές, χαρακτήρα τον οποίο διατηρούν
 εφόσον δεν ορίζεται ρητά ότι είναι ανατρεπτικές. Η
 αρχή αυτή ακολουθήθηκε και επεξηγήθηκε στην
 υπόθεση *Tsiggiridou ν. Republic*. Εκτός του ότι οι
 30 διατάξεις των σχετικών Κανονισμών δεν καθορίζουν
 ανελαστικά το χρόνο υποβολής των εκθέσεων, και αν
 ακόμα επικρατούσε η αντίθετη άποψη ο χρόνος ο
 οποίος καθορίζεται είναι καθαρά ενδεικτικός."

Σύμφωνα με τα πιο πάνω και ενόψει του γεγονότος ότι
 35 και αν ακόμα δεν λαμβάνετο υπόψη η έκθεση του
 Ενδιαφερόμενου Μέρους για το 1987, αυτό δεν θα
 επηρέαζε τη γενική εικόνα των υποψηφίων, κρίνω ότι η
 καθυστέρηση στην σύνταξη και υποβολή της έκθεσης δεν
 40 συνιστά ουσιώδη παρατυπία και απορρίπτω τους περί
 του αντιθέτου ισχυρισμούς του Αιτητή.

Σχετικός με την εγκυρότητα της επίδικης έκθεσης είναι
 και ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι η Επιτροπή

αυτοδεσμεύτηκε κατά τη συνεδρία της, ημερομηνίας 8/1/1990, με την απόφασή της να ζητήσει συμβουλή από το Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας σχετικά με τη νομιμότητα της έκθεσης και όφειλε, ως εκ τούτου, να αναστείλει την απόφασή της μέχρις ότου λάβει τη συμβουλή του Γενικού Εισαγγελέα. 5

Είναι φανερόν από τα στοιχεία ενώπιόν μου ότι η Επιτροπή, ως αποτέλεσμα της περαιτέρω έρευνας που διεξήγαγε μετά την απόφασή της να ζητήσει τη συμβουλή του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, είχε ικανοποιηθεί ως προς το χρόνο σύνταξης της επίδικης εμπιστευτικής έκθεσης για το 1987 και θεώρησε ότι δε συνέτρεχε πλέον λόγος να υποβληθεί το θέμα στο Γενικό Εισαγγελέα. Εφόσον το θέμα αφορούσε τη διερεύνηση πραγματικού γεγονότος και εμπίπτει, ως εκ τούτου, στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής, ορθά η Επιτροπή, αναθεωρώντας την προηγούμενη απόφασή της που ήταν, εν πάση περιπτώσει, προκαταρκτική, δεν προχώρησε στην υποβολή του θέματος στο Γενικό Εισαγγελέα για γνωμάτευση. Σχετική είναι και η απόφαση της Ολομέλειας, ημερομηνίας 13/12/1990, στην υπόθεση **Δημοκρατία και Άλλοι ν. Ανδρέα Γιαλλουρίδη και Άλλων** (Α.Ε. αρ. 868 και 869) στην οποία θεωρήθηκε ότι η απόφαση της Επιτροπής να καλέσει σε προφορικές συνεντεύξεις τους υποψηφίους, αντί να διεξάγει γραπτές εξετάσεις, όπως ήταν η αρχική της απόφαση, ήταν νόμιμη. 10
15
20
25

Στα πλαίσια του γενικού ισχυρισμού του για ανεπαρκή έρευνα και πλάνη της Επιτροπής αναφορικά με ουσιώδη γεγονότα, ο Αιτητής αναφέρθηκε στο γεγονός ότι στις 3/1/1978 ο Υπουργός Υγείας, ως αρμοδία αρχή, επέβαλε στο Ενδιαφερόμενο Μέρος την ποινή της προφορικής επίπληξης για πειθαρχικό αδίκημα σχετικό με απρεπή συμπεριφορά του προς ασθενή του. Το γεγονός αυτό δεν είχε τεθεί ενώπιον της Επιτροπής και δεν γνωρίζουμε, λέγει ο Αιτητής, σε ποιό βαθμό θα επηρέαζε την Επιτροπή στη λήψη της προσβαλλόμενης απόφασής της αν η Επιτροπή λάμβανε γνώση του γεγονότος αυτού μέσω του ενδομηματικού φακέλου του Ενδιαφερόμενου Μέρους, στον οποίο υπάρχει σχετική αναφορά και ο οποίος δεν είχε τεθεί ενώπιον της Επιτροπής. 30
35
40

Οι ενδοτμηματικοί φακέλοι των υποψηφίων δεν τίθενται ενώπιον της Επιτροπής. Όπως δε λέχθηκε στην υπόθεση **Ανδρέας Νικολάου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (προσφυγές αρ. 992/90 και 1046/90 - 22/10/1992), η
5 Επιτροπή έχει υποχρέωση, σύμφωνα με το άρθρο 44(3) του Νόμου, να λάβει υπόψη της ετήσιες εμπιστευτικές εκθέσεις των υποψηφίων, οποιαδήποτε δε άλλα στοιχεία που τηρώνται στο Τμήμα για ενδοτμηματικούς σκοπούς δεν αφορούν την Επιτροπή και ασφαλώς δεν μπορούν να
10 επηρεάσουν την κρίση τους αντίθετα με το περιεχόμενο των προσωπικών φακέλων και των φακέλων των ετήσιων υπηρεσιακών εκθέσεων.

Η ποινή της προφορικής επίπληξης, κατ' αντίθεση με
15 εκείνη της αυστηράς επίπληξης, σημειούται απλώς στον ενδοτμηματικό φάκελο του υπαλλήλου χωρίς να διαβιβάζεται στην Επιτροπή. Σχετικό επί του προκειμένου είναι το άρθρο 79(2) και (3) του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 44(1)(δ)
20 του ίδιου Νόμου, δημόσιος υπάλληλος μπορεί να προαχθεί αν δεν τιμωρήθηκε κατά τη διάρκεια της προηγούμενης διετίας για πειθαρχικό αδίκημα σοβαρής φύσης. Η παρούσα περίπτωση δεν αφορά αδίκημα σοβαρής φύσης, η δε τιμωρία του Ενδιαφερόμενου
25 Μέρους δεν έλαβε χώρα εντός της προηγούμενης διετίας αλλά το 1978, σε απομακρυσμένο δηλαδή χρόνο.

Με βάση τα πιο πάνω, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν οδηγήθηκε σε οποιαδήποτε πλάνη από το
30 γεγονός ότι δεν τέθηκε ενώπιόν της η πειθαρχική ποινή του Ενδιαφερόμενου Μέρους.

Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι υπερέχει του Ενδιαφερόμενου Μέρους σε αξία, προσόντα και
35 αρχαιότητα και ότι η Επιτροπή, κατά την επιλογή του Ενδιαφερόμενου Μέρους αντί αυτού, απέδωσε υπέρμετρη βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις, η οποία αποτέλεσε το αποφασιστικό στοιχείο στην κρίση της.

40

Οι συνεντεύξεις αποτελούν, σύμφωνα με τη νομολογία μας, μέσον προσδιορισμού κυρίως της αξίας και μερικώς των προσόντων των υποψηφίων. Όμως, δεν πρέπει να

προσδίδεται σ' αυτές υπέρμετρη βαρύτητα σε καμιά περίπτωση. Όπως προκύπτει από την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Republic v. Panayiotides** (1987) 3 C.L.R. 1081, η βαρύτητα που προσδίδεται μπορεί να χαρακτηριστεί ως υπέρμετρη στις περιπτώσεις που οδηγεί σε λανθασμένη άσκηση της διακριτικής ευχέρειας της Επιτροπής. Στην επίσης απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση **Ιούλιος Λαμπής ν. Δημοκρατίας** (Α.Ε. αρ. 973, ημερομηνίας 17/12/1991) λέχθηκαν τα ακόλουθα:

"Παρόλο που οι συνεντεύξεις για τις οποίες δεν υπάρχει νομοθετική πρόβλεψη, έχουν καθιερωθεί ως διαδικασία επιτρεπτή στο διορίζον όργανο για σκοπούς εκτίμησης των υποψηφίων, εν τούτοις δεν μπορούν να αποτελέσουν το αποφασιστικό ή βαρύνον στοιχείο στην κρίση του οργάνου, στην προκειμένη περίπτωση της Επιτροπής. Υπέρμετρη βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις οδηγεί σε ακύρωσή της ως αποτέλεσμα προαγωγής ή διορισμού. Όμως έχει νομολογηθεί ότι στην περίπτωση διευθυντικών ή άλλων υψηλών θέσεων όπου η προσωπικότητα του υποψηφίου είναι βασικό στοιχείο για την εκτέλεση των καθηκόντων της θέσης και η διοικητική, οργανωτική και διευθυντική ικανότητα, η υπευθυνότητα και πρωτοβουλία είναι απαραίτητα προσόντα, μπορεί να δοθεί στη συνέντευξη αυξημένη βαρύτητα. (Βλέπε **Μιλτιάδους κ.α. ν. Της Δημοκρατίας** Α.Ε. 789 κλπ., ημερομηνίας 30 Μαΐου 1989, **Δημοκρατία κ.α. ν. Γιαλλουρίδης κ.α.** Α.Ε.868 κλπ., ημερομηνίας 13 Δεκεμβρίου 1990."

Η προκειμένη περίπτωση αφορά πλήρωση διευθυντικής θέσης και επομένως, σύμφωνα με τα πιο πάνω, η Επιτροπή μπορούσε νόμιμα να δώσει αυξημένη, όπως η ίδια ρητά δήλωσε, βαρύτητα στην απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις. Η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσο η Επιτροπή έδωσε υπέρμετρη αντί αυξημένη μόνο βαρύτητα στις συνεντεύξεις, πρέπει να απαντηθεί λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης, στο σύνολό τους.

Η εικόνα των υποψηφίων, αναφορικά με τα

καθιερωμένα κριτήρια της αξίας, των προσόντων και της αρχαιότητας, όπως εμφανιζόταν πριν τις συνεντεύξεις, ήταν η ακόλουθη:

- 5 **Αξία:** Αν και περισσότερη βαρύτητα μπορεί να δοθεί στις πιο πρόσφατες εμπιστευτικές εκθέσεις, ολόκληρη η σταδιοδρομία των υποψηφίων πρέπει να λαμβάνεται υπόψη: **Republic v. Georghios Haris** (1985) 3 C.L.R. 106. Τα τελευταία 5 χρόνια τόσο ο Αιτητής όσο και το
- 10 Ενδιαφερόμενο Μέρος αξιολογήθηκαν ως "Εξαιρετοι". Όμως, στα αμέσως 4 προηγούμενα χρόνια (1979-1982), ενώ το Ενδιαφερόμενο Μέρος αξιολογήθηκε ως "Εξαιρετος", ο Αιτητής αξιολογήθηκε ως "Λίαν Καλός" για τα έτη 1979, 1981 και 1982 και ως "Καλός" για το έτος
- 15 1980. Υπόψη λαμβάνεται μόνο η γενική βαθμολογία και όχι η επί μέρους βαθμολογία στις εμπιστευτικές εκθέσεις: **Republic and Others v. Nicos Roussos** (1987) 3 C.L.R. 1217.
- 20 Η πείρα, σύμφωνα με τη νομολογία μας, εμπίπτει στην αξία των υποψηφίων. Βλ: **Anna Piperi and Others v. Republic** (1984) 3 C.L.R. 1306. Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι, επειδή υπηρέτησε για αρκετά χρόνια ως Επαρχιακός Ιατρός και για 4 χρόνια ήταν ο κύριος βοηθός του
- 25 Διευθυντή, έχει ευρύτερη πείρα από το Ενδιαφερόμενο Μέρος, γεγονός που αγνόησε η Επιτροπή. Από τα στοιχεία ενώπιον της Επιτροπής, τα οποία τεκμαίρεται ότι λήφθηκαν υπόψη, φαίνεται ότι, εκτός από τον Αιτητή, και το Ενδιαφερόμενο Μέρος εκτέλεσε καθήκοντα
- 30 Επαρχιακού Ιατρού καθώς και καθήκοντα Βοηθού Διευθυντή για σειρά ετών. Έπεται ότι δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι έχει ευρύτερη πείρα από εκείνη του Ενδιαφερόμενου Μέρους.
- 35 **Προσόντα:**
- Τόσο ο Αιτητής όσο και το Ενδιαφερόμενο Μέρος έχουν δίπλωμα στην Ιατρική του Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο Αιτητής ισχυρίζεται ότι ο μεταπτυχιακός του τίτλος
- 40 Master of Public Health του Αμερικάνικου Πανεπιστημίου της Βυρηντού, υπερτερεί έναντι του μεταπτυχιακού διπλώματος του Ενδιαφερόμενου Μέρους στη Δημόσια Υγεία του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης. Τόσον ο τίτλος

του Αιτητή, όσον και το δίπλωμα του Ενδιαφερόμενου Μέρους ικανοποιούν το απαραίτητο προσόν για προαγωγή του Σχεδίου Υπηρεσίας. Ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι έχει υπέρτερα προσόντα εκείνων του Ενδιαφερόμενου Μέρους παραμένει ατεκμηρίωτος. 5
Έχουν και οι δύο τα ίδια ή παρόμοια προσόντα.

Αρχαιότητα: Και οι δύο υποψήφιοι προάχθηκαν στην αμέσως προηγούμενη θέση την ίδια ημερομηνία (1/1/1979). Στην προηγούμενη όμως αυτής θέσης (Ιατρικού Λειτουργού 1ης Τάξης), ο μεν Αιτητής προάχθηκε την 1/6/1965, το δε Ενδιαφερόμενο Μέρος την 1/7/1965. Ο Αιτητής, ως εκ τούτου, υπερέχει σε αρχαιότητα του Ενδιαφερόμενου Μέρους κατά ένα μήνα. Η υπεροχή όμως αυτή είναι ελάχιστης διάρκειας και χρονικά πολύ απομακρυσμένη. 10
Για το λόγο αυτό και λαμβανομένου επίσης υπόψη ότι η θέση είναι διευθυντική και θέση πρώτου διορισμού και προαγωγής, η υπεροχή του Αιτητή σε αρχαιότητα είναι μηδαμινή και αμελητέα. Βλ: **Andreas Georghiou and Others ν. Republic** (απόφαση Ολομέλειας στις 20
προσφυγές αρ. 36/86, 123/86 και 158/86, ημερομηνίας 30/3/1988) και **Δημοκρατία ν. Θεοδούλου Πανταζή** (Α.Ε.1018, ημερομηνίας 17/1/91).

Λαμβανομένων υπόψη όλων των πιο πάνω, κρίνω ότι ο ισχυρισμός του Αιτητή ότι η Επιτροπή απέδωσε στις συνεντεύξεις υπέρμετρη βαρύτητα δεν ευσταθεί. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε δεόντως όλα τα ουσιώδη στοιχεία πριν καταλήξει στην προσβαλλόμενη απόφασή της. Όσο για την ισχυριζόμενη υπεροχή του Αιτητή, δε βρίσκω ότι αυτή αποδεικνύεται από τα στοιχεία ενώπιον της Επιτροπής. Εξάλλου ο Αιτητής πρέπει να αποδείξει έκδηλη και όχι απλή υπεροχή έναντι του Ενδιαφερόμενου Μέρους. Βλ: **Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (Α.Ε. 789, 791 και 796, 35
ημερομηνίας 30/5/1989).

Απαράδεχτος κρίνεται και ο ισχυρισμός του Αιτητή για έλλειψη της δέουσας αιτιολογίας. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Η αιτιολογία 40
βρίσκεται στα πρακτικά των συνεδριών της Επιτροπής και συμπληρώνεται από τα στοιχεία των φακέλων που ήταν ενώπιόν της.

5 Στην παρούσα περίπτωση η Επιτροπή δεν έχει υπερβεί τα όρια της διακριτικής της εξουσίας, η οποία στην περίπτωση πλήρωσης διευθυντικών θέσεων, όπως η παρούσα, είναι ευρύτερη: Βλ: *Λαμπή ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω). Η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν, ως εκ τούτου, εύλογα επιτρεπτή στην Επιτροπή και το Δικαστήριο δεν μπορεί να επέμβει και να υποκαταστήσει τη δική του κρίση: Βλ. *Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω).

10

Η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη προαγωγή του Ενδιαφερόμενου Μέρους επικυρώνεται. Ο Αιτητής να πληρώσει £100 έναντι των εξόδων της Δημοκρατίας και £100 έναντι των εξόδων του Ενδιαφερόμενου Μέρους.

15

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.